

28 юлий въ една дописка отъ Русе, препечатана въ преводъ на български и въ в-къ „Македония“, год. II бр. 36 отъ 3 августъ 1868 година, пише: „Ключукъ Стефана следва да го лѣкуватъ и съвсемъ що е осъденъ на обесване и до днесъ не е изтърпѣлъ наказанието си“.

Продължаватъ лѣкуването, но изглежда, че ранитѣ не сж му били добре измивани и изчиствани, — затова е било нужно и ваксиниране на кръвта съ лѣкарство, което по него време не било известно, затова той заболява отъ болѣстята „тетаносъ“. И храбриятъ войвода е билъ подхвърленъ на страшии страдания, спазми и гърчения по цѣлото тѣло¹⁾,

Какъвъ бѣше краятъ на този величавъ народенъ синъ и какъ завърши последната страница отъ неговия животъ? Нѣколко писатели и изследвачи на живота и борбата на Караджата различно свидетелствуватъ въ своитѣ писания за него. Споредъ едни — Караджата е билъ издъхналъ отъ ранитѣ си въ Русчушката тъмница, споредъ други — че не е обесенъ, а отровенъ въ затвора²⁾, а споредъ трети — че е билъ мъртавъ прикаченъ на бесилката.

¹⁾ Ил. С. Бобчевъ, По кървави дири, стр. 192.

²⁾ З. Стояновъ. Четитѣ, стр. 237, пише, че не билъ отровенъ — това било стѣкмено предание.